

Danele Sarriugarte

♦ IDAZLEA

Errenta-aitorpena

IKASTURTEKO EZ EZIK etorkizun hurbileko azken *Zirta* dudan honetan atzera begira jarri naiz: zer idatzi ote dudan irailean ekin nionetik hona. Artikulu guztiak gorde ditudan karpeta zabaldu eta egiaztatu dut batik bat literaturaren eta sormenaren bueltan ibili naizela, batzuetan gai nagusi, beste batzuetan zeharlerro eta beste hainbatetan makulu. Izen propioak aipatzean adibideak franko baliatu ditut hemendik kanpokoak, baina beren-beregi horretara jarri ez naizen arren, igarri dut, era berean, izan dudala kezka bat buruan euskal literaturarekiko. Ez hainbeste testuekiko, balizko aniztasun edo salmenta eskasarekiko, euskara batu ez nahi bezain koloretsuarekiko. Norberaren betaurrekoak zer diren, komunitatean nola bizi garen izan dut ardura-iturri, komunitatera heldu berritan nola kokatu daitekeen bat, nahiko tupustean izen propio bihurtu denean.

Ikasturte honetan lagunekiko solasaldietan erdiguneko gai izan dut, ezagun eta ezagutu berri askok esan didaten moduan “azkenaldian toki guztietan ikusten zaitut” edo “a zer arrakasta, maja” prozesu batek zeharkatu naudelako estreina idatzitako eleberriarekin. Egozentrismoa iritzita luzaroan baztertu dudan arren gaia, zintzoa izan nahi dut eta elkarriketetan inertziak baina egia esaten diren “oso pozik nago”ez aparte, buruko minak edo ondorioak ere nahi nituzke hizpide hartu.

Gurearen gisako testuinguru batean arrakastaren aparrak txikiak dira, noski, nola diren txikiak ahalegin berezirik egin gabe egunean hiru jatordu aho-ratzen ditugunon tra-

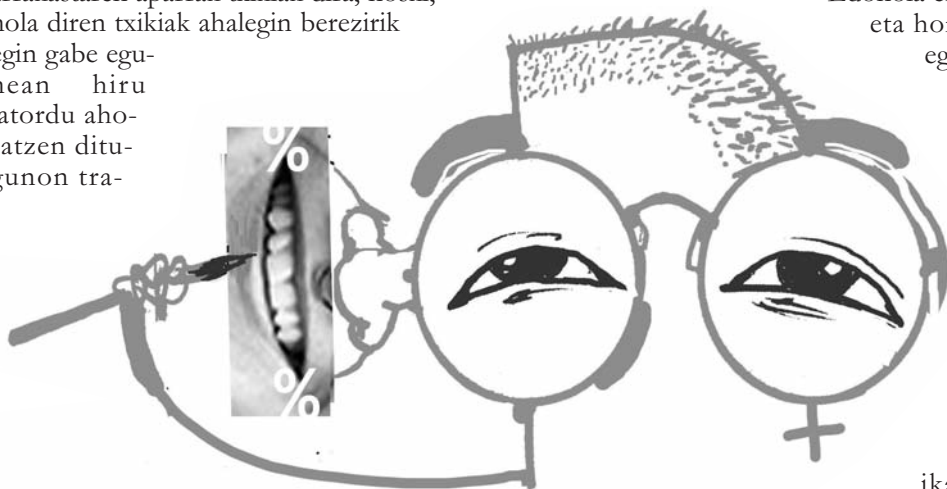
gediak etxepeko Kutxabank-bulegoan lo egiten duenaren problemekin alderatuta. Ez gara, ordea, absolutetan bizi, ezpada erlatiboetan, eta bere buruhausteek bizi dute pertsona. Beraz, gailurrera bidali ninduten, nire sakonegi hausnartu gabeko oniritziarekin, nahiko aise eta (egindako lana gutxietako asmorik gabe) liburu bat baizik ez argitaratuta. Gailur zenbaitek geure buruaren neurria ematen digute beren handitasunean: zinez, ez gara ezer, geure haragi hone-tatik eta egin ditugunetatik landa. Beste batzuek, baina, begirada lausotu dezakete, eta sinetsarazi nahiko duin gauzatutako lan bat horixe bera baino askoz gehiago dela. Izan ere, lan horrek mila leiho zabaltzen dizkizu, mila kolaborazio, eta ahatz dezakezu zure aurretik eta zure aldi berean beste hamaika direla zu bezalakoa, igo zaituzten bezala jaitsaraziko zaituztela efimero, zu ez zarela soilik besteek zugan fresko edo interesgarri uste dutena.

Ahantz dezakezu zuri idaztea gustatzen zitzaizula eta ez Danele Sarriugarte izatea.

Akaso ez zaie denei gertatu baina niri bai behintzat: ardatza erabat galdu ez arren, deserosotasun bat pertsonaia publikoaren eraikuntzarekiko, jendaurrekoa ere baden jardun bat jorratzeari uko egin nahi izan gabe, bere alde onak eskertzeari utzi gabe. Gure mikroklima honek apropos betetzen ditu aparraldi apur bat buiatuegi bat sortzeko baldintzak, eta hori kudeatzen ez zidan inork erakutsi.

Edonola ere, zerbait egin dut ondo, eta hori ez da izan, hainbeste, egoerak zorrotz analizatzeko kapaz izatea edo esaldi luzeak ondo jostea, ezpada inguruan hartzea botaka egiten dudanetan lepatzea umeltzeko gertu daudenak. Nire telefono-agendako bost zenbaki izarrei esker ez naiz zeharo lurrundu.

Jakin banekien, baina ikasi dut txistuak bezain arriskutsu suerta daitezkeela txaloak ere, behar den moduan digeritu ezean. ■

Antton Olariaga